

A RÓZSAFÜZÉR TIZENKETTEDIK SZOMBATJA

1. Soron következő **tized** elmondása (előimádkozóval)

A második dicsőséges titok:

„... aki a mennybe fölment.”

2. *Elmélkedések* (felolvasó)

I. Elmélkedés

Fontold meg, lelkem, hogy a föltámadott és dicsőséges Jézus miként akart a földön maradni negyven napig, és látható módon megmutatkozni tanítványainak, hogy megerősítse őket igaz és valóságos föltámadásának hitében. Nem akart azonban mindig látható lenni, hogy hozzászoktassa őket ahhoz, hogy látása nélkül is higgyék: mint Isten mindenütt, és mint Istenember az Oltáriszentségben jelen van.

A dicsőséges Jézus negyven napig a földön akart maradni, mintha ellensúlyozni akarná sok-sok könnyét és sóhajtozását az igazaknak, akik negyven évszázadon át vártak rá. De végül eljött az előre meghatározott idő: miután az apostoloknak minden hatalmat átadott és megparancsolta nekik, hogy tanítsák és

kereszteljék meg az összes nemzetet, fölszólította őket, hogy menjenek vele az Olajfák hegyére: „Egyszer, amikor együtt evett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéretére, »amelyről – mondta – tőlem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.« Az egybegyűltek erre megkérdezték: »Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát? Nem tartozik rátok – felelte –, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok szálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben és egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.«” (ApCsel 1,4-8).

Imádd, lelkem, Üdvözítődöt, aki hamarosan az égbe száll: örülj vele és örülj győzelmes dicsőségének, amelyet mennyei Atyjától és az összes szent szellemtől kap. Mostantól kérd tőle nagyon buzgón a hit lelkét, és ezzel a lélekkel légy ott Jeruzsálemben: figyeld, hogyan hagyja el az Üdvözítő ezt a hálátlan várost, és megy föl az Olajfák hegyére anyja, az apostolok, az első tanítványok, a szent asszonyok, összesen több mint ötven személy kíséretében. A választott tanúk e sokaságával akarta az Úr megerősíteni az embereket abban a hitben, hogy fölment a mennybe, ahol szószólónk és nagy főpapunk, aki együttérez nyomorúságainkkal, hiszen halandó életében megtapasztalta azokat.

Szegődj Mária mellé, kérd, adjon részt a hitéből, és kövesd egészen az Olajfák hegyéig. Megilletődve hallgasd Jézus utolsó

szavait, amelyekkel szemrehányást tesz apostolainak a föltámadásával kapcsolatos hitetlenségükért, miközben megígéri nekik a Szentlelket. Tisztelettel és gyöngéden tekints Jézusra, aki az égbe készül: isteni szemei, amelyek annyi könnyet hullattak és a kereszthalálban megtörtek, most a napnál szikrázóbban sugároznak. Imádandó fejét már nem vér borítja, nem tövis koronázza, hanem halhatatlan dicsőség. Sebei, amelyek eltorzították testét, most isteni ragyogást kölcsönöznek neki, és már nem gyalázat és megvetés tárgyai, hanem növelik dicsőségét és győzelmének fényét. Máriával és az apostolokkal egészen mennyei szeretetre gyúlva és élő reménnyel nézd Jézust, aki most mindenki számára látható, fölemeli a kezeit, megáldja őket és lassan fölemelkedik az égbe.

II. Elmélkedés

„Kézét kitarva megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe.” (Lk 24,50-51). Mily csodálatos látvány! A tanítványok soha nem láttak ily bámulatos dolgot. A halál előtt látták, hogy jár a vízen, és föltámadása után zárt ajtók mellett megjelent közöttük a Cönákulumban. De most Jézus velük van: szólnak hozzá, Ő beszél hozzájuk, és egyszer csak fölemelkedik a levegőbe.

Nézik Őt, de már nincs közöttük: egy fehér felhő körülvette és eltakarta a szemük elől. Tudják, hova megy, hiszen annyiszor megmondta nekik. Fölmegy az égbe, ahonnan alászállt; visszatér Atyjához, aki Őt küldte. Oda megy, ahova most ők nem mehetnek, de egy napon majd követik; megy elfoglalni az Őt

megillető helyet, és előkészíteni a helyeket, amelyeket Ő érdemelt ki nekik és mindnyájunknak. Elmegy, hogy elfoglalja helyét Atyjának jobbján, megpihenjen az Ő ölén, mígnem minket is hívni fog, hogy vele legyünk. Miért nem indul meg a szívem e látványtól? Tárulj ki, ó, hideg szívem a legerősebb reményre, örökre szakadj el a földtől, hogy mindig az égben lakhass.

Az angyalok, a főangyalok, az égi hatalmasságok mind jönnek a Királyuk elé. A világ kezdete óta meghalt igazak és mind, akik Jézus Krisztussal együtt föltámadtak, összegyűlnek dicsőséges diadalmenetében. Ádám és Éva, Ábel, Matuzsálem, Jób, Tóbiás, Ábrahám, Izsák, Jákob, a szent próféták Izajással és Jeremiással, a szent királyok Dáviddal – Szent József, Szent Anna, Szent Joachim, Keresztelő Szent János, Zakariás és Erzsébet, a Szent Háromkirályok, az agg Szent Simeon és Anna és a jobb lator. A test kiűzetett a földi paradicsomból, de a testté lett Ige személyében fölmegy a mennybe.

„Nyissátok meg a kapukat, és táruljatok föl örök kapuk, hadd menjen be a dicsőségnek Királya. Ki ez a dicsőséges Király? A seregek Ura, ő a dicsőségnek Királya!” (Zsolt 23,7-8). Ő Isten megölt Báránya. Ő a győztes Oroszlán, az Oroszlán Júda törzséből. Az ég erőinek Ura, a dicsőség királya. E címekkel megy Jézus Krisztus elfoglalni helyét az Atya jobbján, és odaültet mindenkit, akiket megszabadított; itt várja mindazokat, akik hisznek benne, és részesednek megváltásából. Mily sokan vannak már ott! És milyen szemmel nézik ők a földet és mindazt, amivel az emberek foglalatostkodnak!

Föl hát az égbe, lelkem, szívedet és elmédet mindig az ég felé irányítsd, mint halandó életed végcélja, mint nyugalmad helye felé. A hit tanítja neked: „*Nincs a földön maradandó hazánk, hanem jövőd hazánkat keressük.*” (Zsid 13,14). Serkenj föl tehát a hittel megfontolván, hogy a Föld nem hazád; hanem mint az ég polgára, itt a földön csak zarándok vagy, és mindig várod hazatérésedet oda föl, a mennybe.

Törekedj tehát ezen a napon föléleszteni hitedet a keresztény igazságokban, amelyek ellentétesek a föld hamis javaival és evilág üres illúzióival, amelyek megrontják a szívet. A hit a keresztény ember szeme és értelme, örök üdvösségünk egész épületének alapja, „*a remélt dolgok alapja*”. (Zsid 11,1). A hit megígért jutalma a Paradicsom. „*Aki hisz, üdvözülni, aki nem hisz, elkárhozik.*” (Mk 11,16). A hit által Jézus Krisztus bennünk lakik, és mi Őbenne; a hit által Jézus bennünk tevékenykedik, és a hit által közli velünk titkait és életét.

III. Elmélkedés

Lelkem, ha figyelsz az ígért jutalomra, minden fáradtságot könnyűnek, minden betegséget elviselhetőnek fogsz tartani, elviseled a szegénységet és az élet kényelmének hiányát, békével fogod túrni a jogtalanságokat és sértéseket, és behunyod szemedet a világ hamis ragyogása előtt, hogy el ne kápráztasson; mindig fogod tudni, hogy a világi dicsőség és pompa a sírban porrá lesz.

A testétől elvált lélek semmi mást nem visz magával, csak a tetteit: dicsőségül, ha tettei jók, gyalázatul, ha rosszak voltak. Hogy meg ne feledkezzenek az örökkévalóságról, Szent

Makariosz, Szent Antal és az oszlopos szentek elhagyták a városokat és benépesítették a pusztát; Szent Benedek, Szent Bernát, Szent Domonkos és Szent Ferenc bezárkóztak a kolostorokba, és miközben megszentelődtek, megszentelték a felebarátot!

Fontold meg most, lelkem, milyen érzületűnek kell lennie annak a léleknek, akit megérintett az örök élet vágya, azaz, aki minden gondolatát és cselekedetét Jézus Krisztusra irányítja, mint az apostolok tették. *„Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: »Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.«”* (ApCsel 1,10-11)

Az apostolok tehát abban a percben mozdulatlanok, érzéketlenek minden iránt, ami a földön történt, képtelenek a legkisebb szétszóródásra, égi tűz lobban föl bennük és örvendező remény tölti be őket. Ámbár többé nem látták Jézust, továbbra is csak az égre néztek. *„Leborulva imádták, azután nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe az Olajfákról elnevezett hegyről, amely Jeruzsálemtől egy szombatnapi járásra van.”* (Lk 24,52; ApCsel 1,12)

A lelki öröm tehát az engedelmesség ajándéka, amely a cselekedetből imádságot, és az imádságból cselekedetet fakaszt. Az apostolok engedelmeskedtek az angyali szónak; te is engedelmeskedj előljáróidnak, akik az angyalok helyettesei melletted. Engedelmeskedj kötelességeidnek, amelyek Isten rád

vonatkozó akaratát tükrözik, és ne félj elhagyni a szent hegyet, azaz a szemlélődést, hogy visszatérj a városba, vagyis azokhoz a rendes foglalatosságokhoz, amelyeket Isten vár tőled. Emlékezz rá, hogy Jézusod az Olajfák hegyének csúcsáról ment az égbe, és e hegy lábánál kezdődött a szenvedése is. E hegy lábánál látták az angyalok az isteni Mestert földre borulni, gyötrődni, és látták, amint megkötözik, mint egy gonosztevőt. A megaláztatásokból és szenvedésekből, amelyek az emberek szemében lealacsonyítanak, mégis föl majd a mennyei dicsőség hegyére.

Ó, Jézusom, veled együtt örülök – imádással és szeretettel telve – dicsőségednek és győzelmednek. De emlékezz, ó, isteni Üdvözítőm, hogy azért ontottad imádandó véredet, hogy megválts, és azért mentél föl a mennybe, hogy helyet készíts nekem, amint magad mondottad. Tégy méltóvá arra, hogy egy napon azt a helyet elfoglalhassam: támogass segítséggeddel, hogy eljuthassak abba a vágyott mennyei Országba. Vétezz föl a te erőddel, hogy legyőzhessem minden ellenségemet, akik ezt meg akarják akadályozni.

Mária, szép reménység anyja, tégy serénnyé szerelmeddel és kegyelmeddel az úton, amelynek az égbe kell vezetnie engem. Amen

3. Ennek a titoknak az **erénye a vágy a mennyország után.** (pap) *Gyakorlása*

Légy azon, miként az első keresztyének, hogy minden cselekedetében megmutatkozzék a hit, amely éltet téged. „Az igaz a hitből él.”: ezért ne kösd a szívedet üres szavakhoz és hiú

látszathoz. Vesd meg a világi szórakozásokat az örök örömök és az angyalok társaságának reményével. Bármilyen kellemetlenség ér, mondd: „Minden elmúlik: itt nincs maradandó lakásunk, hanem az eljövendőre vágyakozunk”. A nap folyamán háromszor ismételd: „Uram, mikor látom meg végre szép arcodat?”

Röpima (pap)

Ó, Mária, Paradicsom lépcsője, vigyél magaddal az örök javak szépségéhez!

Szentmise előtti imádság (pap)

Ó, Jézus, fölmentél a mennybe, hogy helyet készíts nekünk a te dicsőségedben, de szerelemtől lángoló Szíved nem engedte, hogy árván hagyj minket itt a földön. Magadat hagytad nekünk a szeretet e szentségében, amelyet a porba és saját semmiségébe leborulva köszönt, imád és áld a lelkem, mint a legszeretettebb Atya, a legkedvesebb testvér, a leggyöngédebb jegyes emléket, Istenhez egyedül méltó ajándékot.

Ebben a szent cibóriumban a szikari kút képét látom, amelyből az örök életre szökellő víz forrásai fakadnak. Gonoszságaim miatt elfáradva, és mégis türelmesen és jóságosan itt várod a lelkemet – amint egykor a samáriai asszonyt vártad –, hogy szeplőtelen testeddel és isteni véreddel felüldítsd és elvezesd az örök életre. Itt várja lábaidnál ez az áruló és hűtlen lélek szerelmed ajándékát és a bocsánatot, amelyben a házasságtörő asszonyt részesítetted. Itt mondom én is a vámoszal: „*Ó, Istenem, irgalmazz nekem bűnösnek.*” (Lk 18,13). A bánat könnyeivel akarom megmosni

lábaidat, hogy ma meghalljam a szívemben édes szavadat: megbocsáttatnak a bűneid, mert nagyon szerettél. „*Sok bűne bocsánatot nyert, mert nagyon szeretett... bűneid bocsánatot nyertek.*” (Lk 7,47-48) De ha nincs bennem ilyen nagy szerelem, ki más adhatná azt nekem, ha nem te, aki az örök, végtelen, legnagyobb szerelem vagy?

Vonj hát magadhoz, Istenem, Szent Lelkessel te magad készíts föl arra, hogy méltón fogadjalak.

Ó, szent pátriárák, akik a limbusból átléptetek a Paradicsomba; ti szent apostolok és tanítványok, akik tanúi vagytok az Üdvözítő győzelmének, és ti, angyalok, akik az égbe kísértétek Jézust, adjátok nekem a bennetek élő tiszteletet, imádást, érzületet és hálaadást abban a percben, amikor Isten a szeretet túláradásaként a teremtményével egyesül, hogy fölemelje a mélységből és méltóvá tegye a Paradicsomra.

Te pedig, szeplőtelen Szűz és szeretett Anyám, aki égi reménységgel és mérhetetlen szerelemmel láttad szerelmesedet fölmenni az égbe, gyűjtsd meg a hitemet, éleszd a reményemet és szítsd föl szerelmemet; áldd meg, fogadd el fáradozásaimat, és nyerd el számomra a végső állhatatosságot, hogy ezzel a szentáldozással kiérdemeljem az örök mennyei koronát.

És te, dicsőséges Szent József, én szeretett atyám, aki ezen a napon Jézussal együtt fölmentél a mennybe, és részesedté az ő dicsőségének ragyogásában, imádkozz értem, és nyerd el számomra a szerelem olyan erős egységét Jézussal, hogy többé soha el ne szakadhassak tőle. Amen

4. Szentmise előtti állandó imádságok (közös – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. Szentmise utáni imádság (pap)

Ó, Jézusom, lelkem jószágos Üdvözítője és édes jegyese, egészen az enyém vagy! Ezekben az ünnepi percekben, amikor te, végtelen Isten, egészen egy vagy teremtményeddel, az egész mennyország színe előtt, akik velem együtt imádnak téged, átadom magam szerelmednek abban a reményben, hogy megadsz mindent, ami hiányzik belőlem ahhoz, hogy örökre szerethesselek téged. Amikor fölmentél a mennybe, megmutattad az utat, biztonságos lépcsőt hagytál nekem, amely hozzád vezet: a hitet. Nem azt kérem, hogy mint Tamás apostolodnak, a sebeidet nyújtsd megérintenem; nem, nekem elég a te Szavad: „*boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek!*” (Jn 20,29). Nem akarlak ebben a világban látni, ó, Jézusom, hitből és reményből akarok élni.

És most az egész ég és föld jelenlétében megvallom, hogy te igaz Isten és igaz ember vagy, az isteni Atya egyszülöttje, a Szentháromság második személye, Isten testté lett Igéje, aki testet öltöttél Mária tisztaságos méhében, akinek egyetlen és igaz fia vagy. Hiszem, hogy irántam való szerelmedtől indítva harminchárom éven át dolgoz, fájdalmas, nélkülöző életet éltél; véredet adtad az én üdvösségemért; és egy még nagyobb csodával, a szerelem csodájával mindig az emberek fiai között akartál maradni e Szentségben. Hiszem és vallom, hogy a saját

erőddel dicsőségesen föltámadtál, és most az Atyaisten jobbján ülsz, és megnyitod a Paradicsom kapuját a téged követőknek, akik számára a földön megvallott hitük jutalmaként dicsőséges trónokat készítesz az égben.

Hiszem, ó, Istenem, mindazt, amit Anyámnak a katolikus apostoli Egyháznak kinyilatkoztattál, de apostolaiddal együtt mondom: „*Növeld a hitemet!*” (Lk 17,6). „*Hiszek, segíts hitetlenségemen!*” (Mk 9,24) Igen, ó, Uram, add nekem azt az élő hitet, amely a szeretet erejében tevékeny, állhatatos, nagylelkű, hősies. Az apostolok és vértanúk hitéhez hasonló hitet adj nekem, olyan hitet, amely kitart a legveszedelmesebb kísértések közepette romlás nélkül, nehézségek és üldözések közepette vereség nélkül; erős és buzgó hitet, amely mindig készségessé tesz a harcra, a szenvedésre, a javak elvesztésére, vére kiontására, ha te azt kívánod, vagy legalábbis lélekben készségessé tesz a vértanúságra.

És te, ó, Mária, hűséges Szűz – aki boldog vagy, mert hittél –, az élő hit tükre és minden keresztény mintaképe, esdd ki számomra Fiadtól a szeretet által tevékeny, eleven hitet, amely képessé tesz arra, hogy szüntelenül a másik életre gondolva ostobaságnak lássam az összes földi dolgot; szakítsd el szívemet a világ hazug örömeitől, és irányítsd minden tettemet annak a hitnek a világosságával, amely a remélt dolgoknak, azaz az örök jutalomnak alapja.

Ó, szent vértanúk, akik e hit által ontottátok véretek, jöjjetek erősíteni szegény és gyöngé hitemet, hogy erős legyen, miként a ti hitetek erős volt a föltámadás és élet ezen eledelétől.

Ó, szent pátriárkák, szent próféták, szent királyok, akik az eljövendő Megváltó hitében éltetek, és a mennybemenetel napján vele együtt jöttetek ki a limbusból és lettetek udvarává, dicsőítsétek Őt helyettem; imádkozzatok értem, hogy amikor meghalok, egyesülhessek veletek az Ő örökkévaló dicséretében.

És te, dicsőséges atyám, Szent József, aki a pátriárkák limbusában Ábrahám ölen pihenve vártad e nap dicsőségét – Jézusét, akit tulajdon kezed munkájával tápláltál –, és akit ezen a napon körülvelt Jézusod dicsősége, imádkozz értem; nyerd el számomra az élő hitet, és az égis hatoló reményt; hogy a földtől elszakadva éljek várva a napot, amelyen veled lehetek az égben. Nyerd el számomra Jézusodtól ma azt az áldást, amit halálom pillanatában várok.

Ó, Üdvözítőm, ma, amikor dicsőséges mennybemeneteledre emlékezem, nézz rám, aki lábaidhoz borulok, hogy szent áldásodat kérjem: add rám is, miként tanítványaidra adtad.

Ó, Jézusom, mikor fogok veled együtt a mennybe menni? És mikor egyesülhetek veled úgy, hogy többé nem válhatok el tőled?

Bátorság, lelkem, célod az ég, és nincs messze a perc.

Ó, föld, mily silány és semmitmondó vagy, valahányszor az égre nézek! Ó, mennyország, reményeim édes tárgya, vedd birtokba a szívemet, ragadd meg gondolataimat, légy óhajításaim beteljesedése és vágyaim egyetlen tárgya. Amen

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közös – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)